

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. E.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. L., advokátom v Ž., proti žalovaným **1/ Z.**, so sídlom v N., **2/ O.**, so sídlom v N., **3/ M.**, so sídlom v B., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou**, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2 C 143/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 13. marca 2013 sp. zn. 7 Co 84/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a**.

Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Námestovo v poradí druhým rozsudkom z 12. decembra 2011 č.k. 2 C 143/2008-248 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb. – ďalej len „Zákonník práce“) daná jej listom z 29. júna 2001, doručeným 2. júla 2001, je neplatná a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Vykonaným dokazovaním mal preukázať, že výpoveď, ktorá bola žalobkyňi daná vtedajším zamestnávateľom, Okresným úradom T., spĺňala všetky formálne a materiálne podmienky takéhoto právneho úkonu. Výpoveď bola žalobkyňi daná písomne, riadne doručená a bola prerokovaná s odborovou organizáciou. S námietkami žalobkyne, že výpoveď bola neurčitá a nedostatočne konkretizovaná sa nestotožnil, pretože dôvod výpovede vyplýval aj z obsahu zápisnice z kontroly klasifikačných záznamov z 20. júna 2001 vykonanej trojčlennou komisiou, v ktorej boli konkrétne uvedené porušenia, ktorých sa žalobkyňa mala dopustiť a následne boli závery tejto kontroly podkladom pre skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou. Výsledky tejto kontroly boli žalobkyňi dané na vedomie listom z 21. júna 2001,

ktorý však za prítomnosti dvoch svedkov odmietla prijať. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa súd prvého stupňa zaoberal aj pasívnou legitimáciou žalovaných v tomto konaní z dôvodu, že po začatí súdneho konania došlo v súvislosti so zmenou zákonnej úpravy k prechodu práv a povinností z pôvodného žalovaného Okresného úradu T. na iný subjekt. Dospel k záveru, že pasívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní má len žalovaný 3/ a žalovaní 1/ a 2/ nie sú v tomto konaní pasívne legitimovaní. Náhradu trov konania úspešným žalovaným v konaní nepriznal z dôvodu, že sa práva na náhradu trov konania výslovne vzdali.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 13. marca 2013 sp. zn. 7 Co 84/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa primárne zaoberal posúdením dôvodnosti odvolacích námietok týkajúcich sa naplnenia materiálnej podmienky platnosti výpovede, t.j. jej určitosti a formálnej podmienky prerokovania výpovede s príslušným odborovým orgánom. Zhodne so súdom prvého stupňa ustálil, že skončeniu pracovného pomeru žalobkyne predchádzala kontrola klasifikačných záznamov, v súvislosti s ktorou boli zistené nedostatky, o ktorých bola žalobkyňa písomne informovaná v upozornení z 21. júna 2001, ktoré odmietla prevziať a na základe tejto kontroly bol následne so žalobkyňou rozviazaný pracovný pomer výpoveďou. Výkladom tohto písomného prejavu v spojení s týmito okolnosťami krajský súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi bolo nepochybne zrejmé, prečo bola žalobkyňi daná výpoveď z pracovného pomeru. V zápisnici z kontroly boli konkrétne uvedené zistené nedostatky, na ktoré bola žalobkyňa následne písomne upozornená a ktoré dostatočne odôvodňujú záver, že skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu bolo medzi účastníkmi zrejmé. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobkyne týkajúcu sa nedostatku prerokovania skončenia pracovného pomeru príslušným odborovým orgánom, pretože splnenie tejto podmienky vyplýva z písomného oznámenia Rady základných organizácií OZ pracovníkov školstva a vedy, okres T., z 29. júna 2001. Odvolací súd na základe týchto skutočností ustálil, že boli splnené hmotnoprávne podmienky pre skončenie pracovného pomeru žalobkyne výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce účinného do 30. marca 2002 v spojení s jeho § 59 ods. 1. Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 3/ v tomto konaní. Uviedol, že súd prvého stupňa síce nesprávne ustálil, že pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní je žalovaný 3/, pretože vzhľadom na čl. 11 zákona č. 416/2001 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 29/1984 Zb. o sústave základných a stredných škôl (školský zákon), došlo k udeleniu právnej subjektivity

plnoorganizovaným základným školám na celom území, čím prešli na základné školy aj pracovnoprávne vzťahy okresných úradov. Preto pasívna vecná legitímácia v tomto konaní svedčí žalovanému 1/, čo však vzhľadom na to, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá, nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnili.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. b/ O.s.p., spočívajúcej v tom, že odvolací súd i keď nepovažoval za správny záver súdu prvého stupňa, že žalovaný 1/ nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní, vyslovil, že táto skutočnosť nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozsudku. Uviedla, že z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa nestotožnil „čo do pasívnej vecnej legitímácie označených odporcov, keď sám dospel k záveru, že odporca v 3 rade nemá pasívnu vecnú legitímáciu byť účastníkom konania a odporca v 1 rade, ktorého pasívnu vecnú legitímáciu prvostupňový súd vyhodnotil, že odporca v 1 rade túto nemá, čím jeho záver odvolací súd nepovažoval za správny.“ Rozsudok odvolacieho súdu nepovažuje za dostatočne odôvodnený, je nezrozumiteľný, pričom ide o právne dôvody, ktoré majú pre vec podstatný význam. Namietla, že súd prvého stupňa svojvoľne bez preukázania „prechodu právnej subjektivity“ pôvodne označených účastníkov pojal do konania žalovaného 3/, na ktorý nesprávny procesný postup poukázala už na súde prvého stupňa, ale odvolací súd zaujal v tomto smere iný právny názor. Nepovažuje za správne zdôvodnenie odvolacieho súdu, že nesprávny právny záver prvostupňového súdu o pasívnej vecnej legitímácii nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia. Namietla tiež, že odvolací súd neprehodnotil dôvody ňou podaného odvolania týkajúce sa neplatnosti výpovede pre neurčitost' v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ale sa zaoberal len pasívnou vecnou legitímáciou, preto jeho rozhodnutie nie je presvedčivé.

Žalovaní 1/ až 3/ navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť, považujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu za vecne správny a dovolanie za neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241

ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním, a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalobkyne v danom prípade nemožno vyvodit' z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.), v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. a nejedná sa ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého bola vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na to by dovolanie žalobkyne mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladá dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., či už to účastník namieta alebo nie. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolateľka namietala, že konanie je zaťažené procesnými vadami v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ten kto v konaní vystupoval ako účastník (s prihliadnutím na obsah dovolania vo vzťahu k žalovanému 3/), mal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 písm. b/ O.s.p.) a či postupom súdov nižších stupňov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Spôsobilosť byť účastníkom konania znamená spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon priznáva účastníkom občianskeho súdneho konania. Túto spôsobilosť má podľa § 19 O.s.p. ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju priznáva zákon. V občianskoprávných vzťahoch majú spôsobilosť byť účastníkom konania predovšetkým fyzické osoby - ich spôsobilosť vzniká narodením a zaniká smrťou (§ 7 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Spôsobilosť byť účastníkom konania majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb, účelové združenia majetku, jednotky územnej samosprávy

a iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon. Na zriadenie právnickej osoby je potrebná písomná zmluva alebo zakladacia listina, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak (§ 19 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právnické osoby vznikajú dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak (§ 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Do obchodného registra sa zapisujú obchodné spoločnosti, družstvá a iné právnické osoby, o ktorých to ustanovuje zákon, ďalej zahraničné osoby. Tak, ako vznik právnických osôb, aj ich zánik má dve etapy - v zmysle § 20a ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právnická osoba zrušuje dohodou, uplynutím doby alebo splnením účelu, na ktorý bola zriadená, právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra.

Súd je povinný vždy skúmať, či ten, kto vystupuje v konaní ako účastník konania, má spôsobilosť byť účastníkom konania. Na nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu a kedykoľvek v každom štádiu konania. Nedostatok tejto spôsobilosti je neodstrániteľný a má za následok zastavenie konania v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p. Ak už v čase začatia konania žaloba smerovala proti právnickej osobe, ktorá v tom čase neexistovala (napríklad bola vymazaná z obchodného registra), ide o neodstrániteľný nedostatok uvedenej podmienky konania, so zreteľom na ktorý treba konanie zastaviť. V takomto prípade nemôže dôjsť k procesnému nástupníctvu v priebehu konania; možnosť pokračovať v konaní s právnym nástupcom prichádza totiž do úvahy len ak dôjde k zániku právnickej osoby až v priebehu konania (§ 107 ods. 4 O.s.p.). V otázke spôsobilosti byť účastníkom konania súdna prax vychádza z konštantnej judikatúry, napríklad z rozhodnutí uverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky R 34/1993, R 43/1995, R 63/1996, R 65/1996, R 58/1997, R 61/1998.

K tvrdeniu dovolateľky, že žalovaný 3/ nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, dovolací súd z pohľadu dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. uvádza:

Ako žalovaným 3/ v tomto konaní je označené Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, ktoré je v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov právnickou osobou majúcou právnu subjektivitu v zmysle § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 3/ nebol zrušený, ani nezanikol a má spôsobilosť mať práva a povinnosti, preto takto označený subjekt aj má spôsobilosť byť účastníkom konania.

Pokiaľ dovolateľka mienila spochybňovať „spôsobilosť“ pristúpenia žalovaného 3/ do konania s jeho pasívnou vecnou legitímáciou v spore, k tomu dovolací súd poznamenáva, že otázka aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov konania (žalobcov i žalovaných) nemá žiaden vplyv na prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Ak súd nesprávne posúdi túto otázku, nejde o vadu konania, ktorá by spôsobovala tzv. zmätočnosť konania. Nedostatok hmotnoprávnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) môže mať iba vecný dopad na výsledok sporu v podobe vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým sa žaloba zamietá (obdobne porovnaj napr. R 34/1993). Od aktívnej alebo pasívnej legitímácie účastníka konania treba odlišovať spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 19 O.s.p.) a procesnú spôsobilosť (t.j. spôsobilosť samostatne konať ako účastník konania § 20 O.s.p.).

Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru o neopodstatnenosti námietky dovolateľky, že konanie trpí vadou konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p.

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, jeho nepresvedčivosť (vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p.), treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí spĺňať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.).

Odôvodnenie musí obsahovať výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia sa súd musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a svoj myšlienkový postup musí v odôvodnení dostatočne vysvetliť nielen s poukazom na konkrétne skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Odôvodnenie rozhodnutia musí presvedčivo preukázať správnosť rozhodnutia; zároveň má byť pre súd, ktorý koná a rozhoduje v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, dostatočným podkladom pre preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podstatou odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (stotožňujúceho sa so skutkovým stavom veci zisteným súdom prvého stupňa) je záver, že boli splnené hmotnoprávne podmienky pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou pre porušenie pracovnej disciplíny podľa § 46 ods. 1 písm. f/ Zákonníka práce účinného do 30. marca 2002 v spojení s jeho § 59 ods. 1. Odvolací súd sa taktiež vypořiadal s pasívnou vecnou legitimáciou účastníkov konania na strane žalovanej a uzavrel, že vzhľadom k tomu, že žaloba žalobkyne bola zamietnutá z dôvodu jej neopodstatnenosti, nesprávny záver súdu prvého stupňa týkajúci sa pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 3/ nemá za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa dovolacieho súdu napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu (v kontexte dôvodov potvrdeného rozsudku súdu prvého stupňa) je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny, a teda je z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia plne akceptovateľný a nesignalizuje možnosť porušenia procesných práv účastníka konania. Na tomto mieste treba uviesť, že toto právo neznamená, že na každý argument účastníka je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania.

Pre prípad, že dovolateľka zastáva názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie tohto súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale tiež ďalšie rozhodnutia

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhradu trov dovolacieho konania úspešným žalovaným nepriznal, pretože si ich v tomto dovolacom konaní neuplatnili (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. novembra 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová